

Rózsa Dezső

Rózsáim

Lícium Kiadó 2008.

Rózsa Dezső: Rózsáim
Válogatás 15 év verseiből
Válogatta és szerkesztette: Szilágyi Ildikó

Készült a Fehér Bot Alapítvány támogatásával

MAGAMRÓL

Soha nem csábított, mi van a felhők fölött
És nem hallgattam meg még a szférák zenéjét.
Nem érdekel, mi ég a fekete lyuk mögött,
És nem kerestem az űrvilág titkos mélyét!

Kíváncsi sem vagyok, hogy milyen egy Mars lakó,
Nekem túl távoli egy új naprendszer pora,
S nem izgat fel, hogy mikor s mi honnan látható,
Bár tudom, mindennek van okozata, s oka!

Én ezen a földön, itthon szeretnék élni,
Veled kedves barátom, ki verset olvasol,
A megújuló tavaszt akarom remélni
És, hogy a kérdőszóra igaz szó válaszol.

Látni szeretném szemed huncut villanását,
arcod fényét és csendes mosolyt az ajkadon
és jókedvű eszednek zsványkodó báját,
s remélni a mában itt, a mindig holnapom!

Azt vágyom én, hogy átöleljen a fény engem,
Az áldott, hitet tevője a mindig létnek,
S azt, hogy ne kelljen soha egyedül mennem,
Ha nekifeszülök olykor a messzeségnek!

...És látni akarom a madár repülését,
Hogyan nő a fű, és hogy a fákon rügy fakad,
S hallani kívánom a harangok zengését,
S tudni nyáron, hogy a búzakaralás megszakad!

Az életben vallom, kellene annyi minden,
A jó és a rossz mindig összekeveredik,
Ám de nekem mégis, veled kell elhitetnem,
Ki verset ír barátom, mindig reménykedik!

ÉLETÉRZÉS

APRÓSÁGOK

Egy porszemben lásd meg a világot.
S egy szirmából érezd meg a legszebb virágot.
Egy percből tudd az óra lüktetését,
S egy magból hidd az ágak rügyezését.
A cseppben, mondják, ott lakik a tenger.
Hidd, hogy a gyermekből lesz egy igaz ember.
Hidd a jelenben az örök jövőt,
Hidd, és ne állj meg utadon a cél előtt!
A mezőben mindig ott lakik a távol.
A hitben mindig kezdet volt a jászol.
Az ész mégis ostromolja a kék eget,
És hiszi, hogy talán most megérti a lényegét,
De újra és újra megváltozik a már megtanult képlet,
S ami csúnya volt az mától kezdve szép lett.
Hisz, ahogy mi változunk, úgy változik az élet,
S mindig másként éljük meg ezt a csöppnyi létet.
Nézd az embert, mint egy örök egység,
Benne lakik a rút, de benne van a szépség.
Szemében ott a hit, s a reménytelenség,
Kezében ott a közel, de ott van a végtelenség!
A mából mindig tegnapot csinál a jelen,
De a holnapban ott lapul az örök végtelen.
A kérész a Tiszában mindig megmutatja magát,
Hát hidd, ember, hidd az örök csodát!

HA

Ha tiszta vagy önmagad előtt,
mondhat rád bármit a nagyvilág!
Ha érzed magadban az erőt,
neked is nyílhat egy szál virág.
Ha nem vagy irigy, mit más elért,
a lelked békével van tele,
Ha mégis feldühödsz semmiért,
a hitednek nincsen veleje!
Ha fáj az, amit más megszerzett,
lehetsz hívő, akár hitetlen,
ha nem viseled el a terhet,
gonosz lesz a szívedben minden!

Ha csak a felszínt tudod látni,
s nem érdekel a lélek szava,
ha csak a szerzést tudod vágyani, ,
itt nem fogsz megbékélni soha!
Ha meglátod azt a mélységet,
mi lentről magasságot jelent,
ha felismered a készséget,
az a te utad, ...mi célt jelent!
Ha csupán a jelen érdekel,
nem lesznek soha barátaid,
ha nem gondolkodsz a képleten,
hát... hiányzik belőled a hit!

ÁLMATLANSÁG...

Ha lefekszel és melléd telepednek álmaid,
gyötörnek izzadt gondolatok, hörgő rímeid
nyersgyémántként peregnek léted álomkűszöbén,
megremeg az ébrenlét, s a torz való fut feléd!
Szempillád mögé, mint filmvászon úgy feszül a múlt
és rohan veled a jelen, mint aki megvadult.
Megvacogtatnak a bűnök, a vélt tragédiák,
egy agyonvert madár, s az átmulatott éjszakák.
És az ökölbe szorított kéz lassan megpihen,
az elfáradt agy már gondolkodni is képtelen.
Az éjszakába ájulnak már érzékszerveid,
de szíved még mardossák mindennapi kínjaid!
Dobhártyádon dühöngve dobol az élet zaja
kopog a visszafojtott indulatok zápora!
Idegeid gitárhúrként pendülnek az éjben,
s elfojtott vágyak ébrednek a mély sötétjében.
...És makacs nemekkel harcol az igenek hada,
Álomba ringat, mélybe húz a fáradtság maga.
Alig mozdul már az élet, pilláid súlya fáj!
Elmédet elbódítja a mindennapi muszáj.

CSAK EGY KÉRDÉS

A világ soha nem múlik el,
mindig fordul saját tengelyén.
Ha benne élsz, apró rész leszel,
s szédülhetsz a semmi peremén.

Létednek a tudás vet gátat,
a még kíváncsi emberi ész.
Távolságot már az úr láttat,
csak így lehet a rész is egész.

A lét mindig meghatározott,
de a porszemnek is van helye.
Hisz a múltban összetartozott,
a van, és az Isten szelleme.

Ma már bálványok dőlnek össze,
s a mítoszok porba hullanak,
és lesújt az elmúlás ökle,
csak a világ az, ami megmarad!

A távol egyre hatalmasabb,
s az ember a legkisebb talán,
és az égbolt egyre magasabb,
mondd, hol a rés a tudás falán?

Az idő nem méri önmagát,
mert tudja, hogy örökkévaló.
A percet a múltnak adja át,
csak így lehet mindig számadó.

Ami létre jön, az elpusztul
és körtáncot jár a mindig van,
s ha az ember néha felbuzdul,
nem a test, csak az ész suhan.

Az univerzum egy nagy csoda,
s mi a sok közül... csak egy vagyunk.
Az életnek lehet száz oka,
mondd, hová vezet a mi utunk?

FENN ÉS LENN

Aki ismeri a magosságot,
annak tudnia kell a mélységet.
Hinnie kell a csillogó lángot,
s látni a pusztuló reménységet.

Szemedben ott ragyog a nagyvilág,
de hátad mögé a sötét kerül.
s kezedben elhervad a szép virág.
s szívedben a csend lassan megfeszül.

A csillogást könnyű elviselni,
hogyha a tested öleli a fény,
de ott a mélyben nem vár rád senki,
s van, hogy úgy érzed, nincsen már remény.

A mélységből a fenn, oly távoli,
fáj a köröm a kapaszkodásban,
s hited az ész mindig megfelelő,
csak magadban bízatsz, senki másban!

Fent vagy és lent vagy, ingat a hinta,
s a holnap ad majd magyarázatot,
balra s jobbra jár az óra inga,
életed mivé lesz, nem tudhatod.

A kézfogás felér egy esküvel,
gerincet próbál a jelen idő,
és a szavak mögé a múlt fülel,
de a jövőt elmossa az eső.

Mert nem könnyű feljutni a csúcsra,
megfeszül a szív és az értelem,
s hogy ne öljön meg az idő sodra,
kell a kitartás és az érzelem.

A csúcsról iszonyatos a mélység,
a mélységből a csúcs oly távoli.
Soha ne hagyjon el a reménység,
hisz az embernek vannak vágyai!

Élni kell, ha adatott az élet,
akarva végig menni az úton.
hisz ebben edződik meg a lélek,
...s fogadd el, ha a kezemet nyújtom!

INTERVALLUM

A násztól a gyászig, mondd, mennyi idő múlik el?
A megszületett percek, mondd, ki viseli el?
Hol van a kezdet és mondd, hol kezdődhet el a vég?
S ki az, ki joggal mondja, hogy ennyi már elég?

Mi az, hogy élet, és mondd, mettől kezdve lehet az?
Ki mondja meg, hogy mi a hamis és mi az igaz?
Ki az, ki felvállalja a megújulás üdvét?
S ki az, ki meghatározza az elmúlás rendjét?

Születünk és meghalunk, temetünk és temetnek!
Hívők vagyunk talán, vagy mindörökké eretnek!
Mert hát fordul velünk a föld, és mi is fordulunk!
S mindig kétségbe vonjuk az eddig megtett utunk!

Voltunk talán jók, vagy lehattünk volna rosszak is!
Mondhattunk volna szépet arra, ami ma hamis!
Hazudhatnánk, ahogy ma Isten nevében szokás!
Mondd, ki kérdezné meg, hogy ma milyen a számadás!

Az élet alkonyán lassan tudatosul a vég.
A lényegünkre csöndben rátelepszik az elég.
Az élet mindig feloldja a zárójeleket.
A múlt s a jelen idő megoldja a képletet.

Lesznek, akik voltak, vannak, akik lesznek talán.
A múlt és a jelen lehet egy örökös talány.
Ölelkezik a ma s a múlt filozófiája.
S Áment mond reá a kereszt ornamentikája.

Ám a hangos igenlés lassan csendet parancsol?
Mit, mikor, miért, a tenni akarás szava szól?
Vagy csak a fals hangok zengnek fülbemászó módon?
Vagy elhisszük, a friss levegő oka az ózon?

A nász és a gyász, mindig ívet húz az életem,
az örök körforgásban is mindig hiteltelen
és játszik velünk a szó, és játszik az érzelem,
múltat és jövőt köt össze a tiszta értelem.

Az élet részei az igenek és a nemek,
de önmagukban csak kérdőjelek a semminek,
ám hogyha igazat adsz a szónak és a tettnek,
a mának feelve adtál értelmet a hitnek.

VÉGTELEN

Az ember végtelen...
Csak a test pusztul el...
Túl minden végleten...
Csak a semmi felel...
Az élet egy folyó...
Mely gátak közt rohan...
S az csak illúzió...
...megélni boldogan!

A végtelen, csak kép...
A valóság véges...
A hit is lehet szép...
S a sima is érdes...

Elveszett úton,
ma már senki nem jár...
Hiába kutatom,
itt csak a semmi vár!

HANGULATOK

HANGULAT...

Lassan némaságba burkolózik a táj kertemben.
és megfakulnak a nyár szemfájdító vad színei.
A tolvaj ősz bronz sárgára fest mindenféle zöldet
lángolnak a fák, rőt levelüket szétfújja a szél.
És a nyári égszínkék őszi acél szürkére vált,
most komor fellegek vívnek lángoló vad csatákat,
bánatuk a földig ér, és nyirkossá válik a lét.
A fények megcsillannak a járda hepehupáin,
és már óvatossá válnak a tapogató léptek,
tétován elindul a most megrabolt jelen idő,
holt percekét számol az elmúlás sárguló ténye,
a jövőnek éltető humuszt csinál a rothadás!
Alig múlt életek libbennek az őszi szél szárnyán,
elsüllyednek a körforgás mindennapi mocskában.
Még egyszer felzokog a nyár, de kopaszak az ágak,
az álarcukat megcibálja a hitetlen vihar,
de az álmok a holnapokban mindig megmaradnak.

MÁJUSI GONDOLATOK

Május van, csöndes eső áztatja a földet.
Újra éledtek a fák, mutatják a zöldet.
A májusi esőről mondják, aranyat ér,
Cseppje egy újjászületett lélekkel felér.
Csak úgy sorjázva peregnek az apró cseppek,
halk neszezéssel érik el a szomjas kertet.
Akarják az életet a fák és a bokrok,
levetették magukról a téli koloncot.

Pereg az eső, az ablakpárkányon kopog,
s én hallgatom, hogy a tavaszi ég hogy zokog.
S eszembe jut a körforgásban a létezés,
hisz a tavaszban ott van az újjáéledés.

Most nem bánom, hogy esik a májusi eső,
hisz tőle nő a bokor, s tőle nő az erdő.
Jól érzem a megázott föld csábos illatát,
s nem baj, hogy az égen néhány villám villan át!
Öröm a tavasz, hisz ez a legnagyobb csoda
és öröm a körforgás, az élet mámora!
...És vége a napnak, az óra éjfél mutat,
Talán csak álom volt vagy egyszerű hangulat.

TAPINTÁS

Megtapintottad-e már az éjszakát,
hallgattad-e már a csendet, a csodát,
fülelted-e már a csillagok neszt,
a szelet, ahogy az avart hordja szét.
Érezted-e már a felhők bánatát,
a villámfényének örök varázsát,
vagy a rejtőzködő élet titkait?
És lásd, az éjszaka csöndben így tanít!

Megálmodtad-e már a csönd sötétjét,
s a sötétség csendjének ölelését,
amikor csak semmibe néz a szemed,
s nem látva a távot a test megremeg.
Csak a fül hegyez, ha neszel a sötét
és az éj felkínálja csábos ölet.
Majd álomba ringat, úgy hajnal felé,
s a csillag virágot szór a fény elé.

EGY NAP

Dagályba fordul a hajnali fény
és lassan megfeszül a ház falán.
Párás hajnalt búcsúztat a reggel,
s a nap ma is meleget ad, talán.

A délelőtt esőfelhőt szemlél,
fodros szürke vív csatát a kéekkel,
és a fény tompul a ködpárán át,
és villám játszik a messzeséggel.

Délidőben újra tombol a fény,
és összehúzza magát az árnyék.
Fényes tócsa csillog az aszfalton,
de a fenyő is vizesen áll még.

A délután tiszta fénnel köszönt,
hisz a felhőket szétfújta a szél.
Az ágon ezernyi gyémánt ragyog,
s a zöld fű felfrissülve újra él.

Alkonyban apályba fordul a fény
és hosszú árnyék mutat grafikát.
S a minta megfakul a ház falán,
s az estike kiönti illatát.

NYÁRI HAJNAL

Átölelt a nyári hajnal,
mint anya gyermekét,
vidám, zengő madárdallal
köszönt a nyári ég.

Fehér fodrú felhő oson,
arcomhoz ér a szél,
és mosolyog a Balaton
hozzám szalad a fény.

Magam ülök a teraszon,
körbe vesz a magány,
könny csordul végig arcomon,
vajon gondolsz-e rám!

Felettem tüzes felhő száll,
véres a nap feje,
előttem büszke fenyő áll,
övé a fény fele.

NYÁRI ALKONY

Átölelt a nyári alkony,
mint ifjú kedvesét,
egyedül vagyok a parton,
hallom a víz nesztét.

Lassan lehalkul az élet,
fényhíd feszül elém,
az alkony festi a képet,
a Balaton vizén.

Felrebben egy fehér sirály,
alatta hattyú lebeg
és szürkébe süllyed a táj,
az élet megremeg.

Bolyong a sivárlelkű szél,
belenyögnek a fák,
jajgatásuk az égig ér
és kettétört egy ág.

...KÉSŐI NYÁR...

A hajnali fény már ott ül a fák hegyén,
Fürdenek benne a zöldellő levelek.
S én túl vagyok már az éjszakai mesén,
A valóság mozdítja fáradt kezemet.
Gyötrelmes álmaim voltak a sötétben,
Felkerestek rég elkövetett bűneim
És megfetrengtem az egykori mesékben,
S üvöltöttem, nem így gondoltam, Véreim!
...Tudom szeretni jó, s ha szeretnek is az,
fiatalon ...szívekkel játszik az ember!
...Ez az én lelkemnek, talán csak egy vigasz,
a holnaphoz hozzá érni senki nem mer
Ha kérdezed barátom, hol voltam gyáva?!
Most így visszanézve ötvenhat év után,
...bizony én voltam, ki fehér lóra várva,...
vártam a hercegnőt, naivan és bután
Mára már tudom, mit kellett volna tenni,
...soha nem elrontani mások életét!
...Ám ezt bizony akkor kellett volna merni,
amikor a kocka fordult, s nagy volt a tét.
...Furcsa a gondolat így ötvenhat táján,
az életutam éppen hogy csak mérlegen,
talán még van levél az értelem fáján,
s ad még nekem néhány verset az érzelem.
...Látom a múltam, s itt van velem a jelen,
...mint a jó barátok, úgy ölelkeznek ők!
Együtt jönnek mind a holnap felé velem,
S játszadoznak, mint a felhők és a mezők.
Fénylik a nyári ég, megizzaszt a heve
És engem gyötör az álmos álmatlanság,
...minden emléknek meg van a ténye, neve
a megoldásban ott a legszebb kívánság,
...Bennem meg van a kései nyár reménye,
bár a nap fénye, ma már nyugovóra jár,
...engem megtisztít az alkony órák fénye,
...s nem tudom a titkot, ami még reám vár!

ÍGÉRET

Csendet ígért a nyári éjjel
És halk susogást a fák lombja.
...A Balaton örök szeszéjjel,
a fényt a vízzel összefonja.

Halkan mozdul az öreg fenyő,
Emléke a régi időknek.
Az elmúlt korok tanúja ő,
Benne a rég, s múlt egyesülnek.

Ég a felhő, s van tükörképe
És füstöl a Balaton vize!
S aludni tér a kék ég szépe,
S benne a holnap ígérete.

...Mégis csak halkan mordul az ég
és ledöbben a megzavart csend,
az ég alján villámfénye ég
...és a mordulás visszhangja zeng.

Új figurát készít a felhő,
A villám lándzsája földet ért,
A vízből, mint óriás felnő,
S a pusztítás szelleme kísért!

...És játszik az öreg tó vize,
csobban a hullám a köveken,
s látszik az erő örök hite,
s meghajlik a fű a fövényen.

...Nézem a tájat, én egyedül,
...emlékeim feltornyosulnak,
az ég fénye szememre feszül,
...rögzült emlékei a múltnak.

...Volt, hogy láttam a vihar színét,
acélos szürkéjét az égnek,
... már csak fogom az emlék kezét,
a múlt idők is porig égnek.

...S a vihar jött, ígéret szerint,
tette azt, amit tennie kell,
s az erő óvatosságra int,
...s ahogy jött, oly gyorsan ...elszelel!

MELEG VAN...

Liheg a város, izzadja álmait!
Csorgó testéről lemossa vágyait.
Zokog az ég, felhője lángot okád,
rohan a szél, nem találja otthonát.

Víztócsa csillan az éjjeli fényben
és mereng az ég a félig sötétben.
A súlytól meghajlik a zöldellő lomb,
a fenyő a parkban hála imát mond!

Vastag ködpárába öltözött a táj,
mint könnycsepp hull az eső és szinte fáj.
Metsző villámok cikáznak szerteszét,
és percről percre megváltozik a kép.

Mint a gödény, mely megitta italát,
habzsol a föld, issza az ég záporát.
sóhajt a város, tüdeje tágul már,
a hajnallal, új remény és új fény vár.

HAJNAL

Vérben fürdik a hajnali ég,
Már felkelt a nap és benne elég.
Lebben a pára a föld peremén,
Sápad a csillag az ég tetején.

Mozdul az élet és surran a szárny,
Villan a fény, s nem nyúlik az árny.
Zöldellő bokorral játszik a szél,
Rügy fakad csöndben és örül, hogy él.

Fürdik a vízben a reggeli kék,
Mossa az arcát a tavaszi ég.
Moccan a kertben a téli avar,
Indul az élet és újat akar.

Járja a táncot az árny és a fény,
Kör-körös újra a régi remény.
Éltet az élet, hisz élni akar,
Míg újra nem jó az őszi avar.

ŐSZELŐ

Megőszült a nyár,
a kék ég alatt már
Nem báránfelhő jár.
Szürke fellegek,
Esőt rejtenek.
Didereg a reggel,
A nap is bágyadtan kel fel.
Hulló levelek,
Pusztuló életek,
Lassuló léptek,
Múló remények,
Sárgára változik a zöld,
Hiszen körbefordult a föld.
Csendben készül az avar,
S engem csak az zavar,
A jövőből jelen lett,
S a készülő mérleget
Más billegteti már,
Hisz az óra is körbe jár.

ŐSZI SZÉPSÉG

Nézem az őszi alkonyt, ahogy a fény átöleli a balkont,
S a kékségből szürkére váltó ég báránnyelű zokog.
A nyár még itt libeg, de a reggeli hideg már itt remeg,
S a tócsák vize, mint egy öreg ige jégvárjává merevedik.
Még hullámozik a nyári zöld, de már körbefordult a föld,
S a csöndes reggelek fázósan borzongva dideregnek.
Az alkonyi nap fénye az élet kihunyó reménye szinte megremeg,
S a sétáló emberek, mint hitetlenek még fordulnak a fény felé,
De a nap elé egyre sűrűbb felhők hömpölyögnek, s csak búcsút
intenek.

A nyárnak, mint örök talánynak csomagolnia kell megint,
Hisz a körforgás szerint az ősznek van itt az ideje,
S már nem törődik senki vele, hogy valaha ő volt az igazi király,
De neki is kijár a búcsúzás öröme, hisz mindenki úgy van vele,
Hogy búcsúzni kell, hát kalandra újra fel!
S az ősz, lám tudja mit akar, itt az első zivatar nyakunkba
cserdítve,
S az ember hite meginog a nyárban, s lassan őszre váltan várja a
holnapot.

MÉGEGYSZER

Még-egyszer megmutatta fényét az ősz,
didergő levelek szálltak a szélben,
s lüktetett az élet a bágyadt fényben,
s a hullt élet lépteidben megelőz.

Most még csöndes fényt álmodott a hajnal
és száz színű sárgát virított a lomb,
de megtalálta helyét a kabátgomb,
s a szél megívta harcát az avarral.

...És lassacskán lehullott az első hó,
tétován indult el az aszfalt felé,
s színével visszafordult az ég felé,
s eltakarta a földön, ami való!

...Majd megvilágította az éjszakát
és sejtelmes távont mutatott a hold,
bizonytalanná téve azt, ami volt,
s a föld fehérre festette önmagát.

... És a fák, fekete-fehérben állnak,
s lásd, az öreg ágakon friss hó remeg,
s a lomb már csak, csillogó kristályhegyek
és a lét behódol az elmúlásnak!

AZ ŐSZI HOLD FÉNYE

A méltóság meghatározó,
tudja a miértet, s hogy ki ő.
Fehér fénye feszül az úton.
de nem kesereg már a múlton,
övé lett a ballagó idő
s csak a fénye maradt álmodó.

A keleti ég pompája ő,
fáradt vándort segít a léte.
fehér felhőbe botlik néha,
csak a fény, de nem ő a léha.
Mindig misztikus volt a képe,
s eltántorult tőle az idő.

Az alkony keleten találja
fehérben a sárguló őszben.
S amíg körbejárja a földet,
még más cifra ruhát is ölthet,
és nyugatra kerül eközben,
hogy a nap nehogy megcsodálja.

Átfesti a szokott színeket,
fehér csillogást ad a rőtnek,
És ezüstként villog már a dér,
s az ősznek nyitott eget ígér,
kék párát rajzol majd a földnek,
s búcsúként pajkosan integet.

S mire a nap a hajnalhoz ér,
ő a dolgát elvégezte már.
S zárja birodalma kapuját,
hogy újra kezdje majd a csodát,
hiszen megint az alkonyra vár,
mert ő senkinek nem ad, csak kér!

HAZÁM

HARANG

Harangszó szól az éteren át,
emléket éleszt fényes hangja.
S megigézi a régi csodát,
és a múlt szebb arcát mutatja.
Megidézi a templom tornyát,
s a gyermek szíve beleremeg.
hisz visszahozza régi múltját,
ahol kezdte ezt az életet.
A templom tornya csodát rejtett,
rossz falépcsőt a magos felé.
Hisz ott fenn a távolság sejlett,
és más határ nyílt a szem elé.

A távolságból valóság lett,
a sors keze messzire repít.
De mégis őrzöm azt a hitet,
s a harangszó mindig átsegít.

...És kondul az óriás csengő,
fülembé száll az éteren át.
Zenéje lassan, mélán lengő,
idézi az egykori csodát.

Volt, hogy tudtam mit jelöl hangja,
hogy ki halt meg, fiú, vagy leány,
de ma már csak az emlék járja,
hogy, hogy vészelt el, az már talány.
A harangszó mindig hazahív,
bárhon jársz is ezen a földön,
Hisz megmutatja magát az ív,
a kondulását most is őrzöm.
Hisz ez a ház az első hazám,
a kenyér nekem itt volt omlós,
s bárhon járok a világ útján,
szeretlek, szeretlek Tótkomlós!

ÁTÖLELT AZ ŐSZ

Jártam az erdőn és átölelt az ősz.
S már eltemette a nyarat az élet.
Alkonyodott, s pára ült a lombokra,
bár még fény feszül a fáradt homlokra.

Csak úgy báméskodtam a csöndes erdőn,
s a múlt emlékei cikáztak felém,
kamaszkorom avar-csörtetései,
s az ifjúság múltba vesző képei!

Hisz magosba nőttek már a vézna fák,
vihár után mi támasztottuk őket,
s az alkonyba tűnő árnyékuk alatt,
az első csók emléke is megmaradt.

...És visszamentem majd harminc év után,
keresve elveszett ifjúságomat,
álmaim kutattam a park szögletén,
de csak a valóság lett újra enyém!

Áll a ház, de már régen mások lakják,
és alig élnek már a játszótársak,
s a még villanó régi csillogások,
csak emlékek és csöndes mosolygások!

Az otthon emléke a múlt időnek,
a gyermekkorom nyara benne tombol,
s innen indult utam az élet felé,
és itt váltak reményeim semmivé!

Enyém ez a ház, hisz ők, én vagyok,
belőlük élve utánam jövőkben
s hogyha kell, megmutatom az életem,
és büszkén mondom, ez volt a kezdetem!

APÁM KEZE

Erős kezével magosba emelt
és könny futotta el tiszta szemét,
azóta is ez a két kéz ölelt
mely megáldotta örök hitvesét.

megvédett az ész és óvott a kéz,
mint a gyermeket védeni szokás,
s csak élni akarás volt az egész,
az élet igenlése volt csodás.

Erős kezében mozdult az élet
és újat teremtett az akarat,
de magasra emelte a tétet,
s az úton, mindig előre haladt!

És bejárta az élet útjait,
vállát görbíti az évek súlya,
de most is töretlen benne a hit,
lelkének nincs titkos háborúja.

Kezében most is érzem az erőt,
mely akkor régen magosba emelt,
ma már megáldom a múltó időt,
és azt a két kart, amely átölelt.

Hiszem a mát, mely holnapot teremt,
s fáradt kezét a kezembe veszem,
hiszen tudom, hogy élni mit jelent,
bár az életét alig ismerem.

Kezének most is megvan a súlya,
s a kézfogás igaz embert takar,
éltének az ég lesz számadója,
hiszen a jövő tudja mit akar!

ANYÁM EMLÉKÉNEK

Te nem haltál meg anyám,
most is a szívemben élsz.
Álmaimban visszatérsz,
a múltra emlékezni!

Néha csak egy pillanat,
ahogy felsejlik lényed,
és a fájdalom éled,
s úgy szorít a szívtájék.

Már megálmodni is jó,
hogy még létezel nekem,
és ahogy fogod kezem
annyi szenvedés után.

A távolság az idő,
az emlék mégis közel,
csak az agyam ölel
és az álom képe fáj!

A szív vágyja a múltat
torkot szorít a fantom
és a hangodat hallom
s kezem a semmihez ér.

De még élni kell tovább,
ez lett az ember sorsa,
mert ez az álom-morzsa
ad erőt holnapra is.

A jelenség mindig szép
de kell az emlékezés,
bár ez már csak szenvedés,
mert a kép illúzió!

Egyszer elmúlik minden
és porrá lesz, ki por volt.
Az emlék él és nem holt,
tudatomban megmarad!

Így vagyunk megalkuvók,
hisz az álom is elég.
S lelkünkben a messzeség
virággá merevedik!

A NEVED

Amíg élek, megőrzöm áldott neved.
Csillagok hullhatnak is őszi éjjelen,
S lehet bármilyen nagy-e széles végtelen,
Örökkön örökké hálás leszek neked.

Bármerre is járok és hallom a neved,
Te jelensz meg lehunyt szempilláim mögött,
Csak tiéd a legszebb név a nevek között,
S neved hallatán a nap is szebben nevet.

Áldott az élet, hogy megadattál nekem,
Hogy tudtam ki vagy, hogy nekem létezel,
A neved még most is a legszebbé emel,
És én büszke voltam, ha eljöttél velem.

Boldog öröm, ha kiejthettem ezt a szót
És világgá kiálthattam ezt a nevet,
de még most is megáldom simító kezed,
s azt, hogy megmutattad a mindenkori jót.

...Bár tőled nagyon távol van az én hazám,
de ha fáj az életem, én hozzád megyek
és lásd, így lesz a felnőttből újra gyerek,
te egyetlen szent lélek Erzsébet ...ANYÁM!

ANYÁM SÍRJÁNÁL

Állok a sír előtt gondolatban,
csak úgy csendben bóklász az őszi szél.
A múltat idézem önmagamban
és a bánat lassan hozzám ér.
Számadást kell neked tennem anyám!
Ahogy megtettem, ha valami fájt,
hisz karjaidban volt biztos tanyám,
a fiú ment hozzád, s nem a muszáj.

Sok éve már, hogy elhagytál engem,
szorít a távolság az időn át,
azóta a lelkem nincsen rendben
és csak az ész csapja be önmagát.

Anyám! Te tudtad minden álmomat
és hitted a fiad akaratát,
s látod, a sírnál fiad látogat,
s keresi a múlt örök igazát.

***

Ősszel a lomb csak csendes zokogás,
fáradt levél pihen a sírokon
és álmokat kerget az elmúlás,
s pára úszik az őszi halmokon.
Virágok dideregnek a szélben,
véges életük a szívemhez ér,
s könnyük megcsillan az őszi fényben,
míg az este hozzájuk is elér.

Sűrű csend van a temető kertben,
csak a feldúlt lélek tüze ég még,
születésed ünnepelném csendben,
s kezemben a gyertya már csonkig ég.

És megborzongat az őszi pára,
józanodik lassacskán az elme,
az életben mindennek van ára,
ahogy meg van a maga keresztje!

ANYÁK NAPJÁRA

Szépek a májusi éjszakák,
és újjá születik az élet,
friss madár fütty zeng a téren át,
a zöld szín fest be minden létet.

Nekem a május, már csak emlék
torkot szorít az emlékezet,
homlokom vásznán ő a szent kép
ki mindig megóvta lelkemet.

A múltidő, mely távolba vész
már nem pótolhatja semmi sem,
csak forgácsot rak össze az ész
és a könnyem pereg csendesen.

Adósod marattam én, anyám
ki ellopta tőled a percet,
mert karodban volt igaz hazám,
hisz átvállaltál százegy terhet!

A távolságtól szíved szakadt
és nem győzött meg az értelem,
de fiadnak mégis megmaradt
az örök küzdés, az érzelem!

Láttál szeretni és szenvedni már
az első ráncot a homlokon,
szívemben láttad, mily nagy a kár
mi az igaz, túl az álmokon!

Én is úgy voltam, mint annyi más,
ki nem hitte, hogy egyszer vége,
majd szíven ütött a búcsúzás
az életnek nem volt esélye!

És mégsem lehet soha vége,
nincs, ki elfeledné az anyát
aki kezét tette kezébe
és megteremtette önmagát!

Május, újra indul az élet,
és arany-eső hull a földre,
de nekem anyám emlékkép lett,
és én ezt megőrzöm örökre!

REQUIEM EGY SZERELEMÉRT

REQUIVIEM EGY SZERELEMÉRT

Mikor a csillagok földet érnek,
akkor születik meg a szerelem.
Fényívet húznak életed egén,
és csendes derű ül meg szíveden.

Megpezsduöl a vér, s lelked menyben jár,
tudod, hogy szeretsz, s téged szeretnek
és miért is érdekelne a múlt,
amikor szép perceid lehetnek.

Arcod a fény felé tartod hívón,
hogy neked végre mégis sikerül,
s nem lehet erő mi közétek áll,
a felhős égre csak a kék derül.

És elhiszed a másik erejét,
hisz erőt ad, ha karja átölel,
majd magosba repít a szenvedély,
s a holnapra a szerelem felel.

***

De egyszer mégis megpattan egy húr
és fals hangokra dobban meg a szív,
s még nem tudod a lassulás okát,
csak az örvény az, mi magába szív.

Homlokod mögé búvik a kétely,
s árnyékot adsz a szerelmes szónak,
s érdekel már a mit, mikor, miért
és tétje van már, mit hoz a holnap.

Keresed a rést, mely közétek állt,
s gyanússá válik minden mozdulat
és görcsössé válik a múlt idő
s a kételkedés zöld szörnye maradt!

...És lassan kijózanít a jelen,
hiszen a józanész tettekből ért
és nem marad más, hogy csendben leírd,
...csak egy requiem a szerelemért!

GONDOLSZ-E RÁM

Mikor az este otthon egyedül talál,
kinézel az ablakon, de nem látsz semmit,
mondd, gondolsz-e rám!

Amikor napjaidból az idő elszivárog,
s nem fordulsz vissza elfeledett szavak után,
mondd, gondolsz-e rám!

Megteszel mindent, mintha élnél,
elrohansz, mielőtt sírni kezdenél,
mondd, gondolsz-e rám!

Amit magadtól elvettél, az időt,
azt nem kapod vissza ajándéku senkitől,
mondd, gondolsz-e rám!

Ha az imád az egekbe kiált vadul,
s keserű hallgatásod a földre száll,
mondd, gondolsz-e rám?

Amikor kinyílnak az erdei virágok,
de te magadat oly öregnek látod a tükörben,
mondd, gondolsz-e rám?

Tested áruként a holnapnak kínárod,
és vágyait elfojtod a tegnapok miatt,
mondd, gondolsz-e rám?

Ha szerelmesek ölelkeznek az éjben,
te dacosan visszahúzódsz fészked mélyére
mondd, gondolsz-e rám?

Lehet, várod, hogy rád talál az élet,
de titkaidat nem akarja érteni senki sem,
mondd, gondolsz-e rám?

Reméled, hogy egyszer minden szép lesz,
s ha visszatér szívedbe a fény,
mondd, gondolsz-e rám?

S ha a madarak délről visszatérnek,
szívedhez ér majd a régi kedves ének,
mondd, gondolsz-e rám?

Hisz, várni kell arra, ki nem jön el,
de ha a lelkedből az emlék kiég, mint az élet
hát... ne gondolj többé rám!

Á B C

Alszom.
Álmodom
Boldogan
Cuppanó
Csókod.
Dadogom
Elmúlt
Életem,
Fájó
Gondjaid
Gyógyítom
Habzsolva
Iszom
Ízeid.
Jaj!
Kell
Lelkem
még
Neked?
Óvom
Örökké
Piheként
Remegő
Simuló
Szíved,
Tudom,
Utamon
úz
Veled
Zenélő
Zsongás!

CSILLAGOM VOLTÁL

A legszebb csillagom voltál,
Igaz hívőnek az oltár.
Én mindig aggódtam érted.
S féltettem szeretett lényed!

Hittem azt, kedvesem voltál.
Érted szólt a vers, s a zsoltár.
A nyugalom lettél nekem.
Erősítetted a szívem!

Ha botlottam felemeltél.
S ha szerettem, átöleltél.
Ha szívem fájt, enyhítetted.
Megmutatva tiszta lelked!

Az illatod most is őrzöm.
Kedvesebb nem volt e földön.
A hangod csöndes bársonyát.
A szereteted mámorát!

***

Hidd el kedves, nem kesergek.
Nem vagyok már kicsi gyermek.
Tudom az okozat okát,
S élted nélkülem megy tovább!

Álmaimnak fénye voltál.
S hiába szól már a zsoltár.
Fénytelen csillagod lettem.
Elpusztult fény a szemedben!

VALAHA

Valamikor szálltunk
ha szólt a keringő.
Az életre vágytunk
s csábított az idő.
Hittük a csillagot,
mely fölöttünk ragyog,
tudtuk a holnapot,
s a ma hitet adott.

Miénk volt a kék ég
és szárnyalt a lélek.
mi csak mondtuk, még, még!
S ragyogott az élet!
Az út is összeért
és mi mentünk rajta,
s velünk senki nem félt,
csak önmagát adta.

Lásd, ma már nem szállunk
ha szól a keringő.
Csak csendesen állunk,
hisz eljárt az idő.

Másé már a dallam,
nekünk a múlt maradt,
s megbékélünk halkán
az őszi ég alatt.

AMIKOR...

Amikor értem voltál velem,
áldom a sorsom, hogy léteztem.
Áldom a percet és az időt,
hogyan adtál hitet és erőt!
Az utat, mely hozzád vezet,
úgy áldom, mint a kiéhezett!

Amikor értem voltál velem,
elmúlt bennem a félelem
és a létet, mint a csillogást,
élveztem, mint annyi minden mást!
Mégis minden új volt a térben,
s nem délibáb a messzeségben.

Amikor érted voltam veled
elhitetted, hogy ez jó neked
és magadhoz emeltem szívem,
hagytad a messzeséget hinnem.
Megmutattad tested fényeit,
s az igaz szó kemény tényeit!

Igazán, hálás is lehetnék
és elmondhatnám mind azt, mi szép.
Csavarhatnám a szavak bokrárt,
talán megértenéd az okát.
De én most is boldogan hiszem,
hogy érted voltam, és te velem!

A VIHAR

Derült égből váratlanul csap közénk a vad vihar,
nem kímél senkit sem és semmit, mindenbe belemar.
Mint részeg, ki túl itta pénztárcája szűk belsejét,
úgy tántorog a gondolat és nem leli meg helyét.

Tavasza van, szívünkben telet idéz mégis a vita,
vadul keresve érvet, hogy kiben miért van hiba.
A kemény ész méregtől töltve, nem talál logikát,
mint villám csattan a szó nem bánva tettet és hibát!

Egymásba hasít az északöröm, fájdalma eget ér,
mint megbomlott kusza öntudat, már semmit sem remél.
szívet s lelket renget a meg nem gondolt szó heve
és előnti agyunk a túlcsondult keserű epe.

Majd cikáznak a nagy szavak, az igaznak reméltek,
mindegy már, hogy mennyire fáj, merre billen a mérleg.
Adni kell és földbe verni, mint haszontalan karót,
mert mindegy már, hogy mit beszél, alig hallani a szót.

A zöld hínár gondolataink köré tekeredik,
lelke rabjaként, és a makacsság megmerevedik.
Bősz hullám rohan felénk, tajtékzó habján csónakunk,
tört evezőink megpihentek, mond mégis meghalunk?

Szikrákat szór felettünk a háborgó ég vad szeme,
arcunk, szánk a tomboló vihar mocskával van tele.
Nyeljük és köpjük, mi hozzánk csapódva eszünkhöz ért
megfojtva egymást talán egy szóért, szinte semmiért.

DILEMMÁK

Önmagamba fordított életem zsákutcáiban ténfergek.
Ellepnék a múlt testemhez, lelkemhez tapadó emlékei.
Lábam alatt megcsörrennek a széttört álmroncsok,
Orromat az elmúlás bűzös rothadó szaga csavarja.

Megérintenek a régen elfeledtnek hitt gondolatok,
megizzasztanak a hosszú álmatlan meddő éjszakák.
Vélt láncait tépdési a megrettent, hitetlen jelen idő.
A hajnal fénye is csak csalóka láztól gyötört álom.

A józanész megkérdőjelez mindent, ami csalhatatlan,
és hazugságnak gondol, már rég tudott biztonságot is.
Az érvek harcában győz a megfagyott kétségbeesés,
a bizalom, kínjaitól a pusztuló földig görnyed.

Dühödt szó-villámok cikáznak az elkeseredett vitában,
erőt, ideget próbál az elvakult, sziszegő harag!
a nemek párbajtőre vad szikrákat szór szerte-szét,
az értelmüket vesztett mondatok halálos sebből vérzenek.

Diadalt ül a féltékenység vulkánt izzasztó ereje!
Tombol és rombol céltalan dühe, a gyűlölet gátat dönt.
Pusztító tüze megperzsel minden kimondott szót,
s hamu hull az elhagyott, csaltnak vélt szerelemre.

Úgy fájnak el nem követett, általad hitt vétkeim,
mint éles penge, mely ártatlan szívet döf keresztül!
Bűnös büntelenségem arcomat nem pirítja előtted,
csak dilemmáiddal vívok mindig örök vesztes csatákat.

A MAGÁNY FELÉ

Szélesre tártad kapuit a múltnak,
de a jövő ajtajára kettős lakat került,
és csak bánatot indítottál útnak,
a holnapba vetett hit lassan elszenderült.
A kényszerpályára került mondatok
villámot szórnak és a haragnak nincs neve,
és teljesen mindegy, hogy mi volt az ok,
elszakított egymástól az indulat heve.
Mint mindig a szónak meg van a súlya,
ha kell, magasra emel, és ha kell földre ránt,
a jónak is meg van a maga bújja
és a legszebben fogalmazott mondat is bánt!

Tudatos magánynak nehéz a terhe,
nincs kéz, amely segít, ki ilyen ösvényre lép,
a holnapnak sincs ajánlkozni mersze
bánattal lezárt kapukat talál már a lét.
Az ábrándok szárnyai összetörtek,
és jégvirág hűsíti lángoló lelkemet
de panaszra nincs ok az elmenőnek,
mert tovább kell élni a megkapott életet.
Az alkony hamut szór fáradt fejemre,
és szürkülő képet idéz az emlékezet,
de lelkemet eléd tisztán teszem le,
és az élet sem oldja meg ezt a képletet!

UTÓD NÉLKÜL

Elfolyt életem válaszútjait
megjelölik homlokom ráncai
és világgá üvöltöm a nincset.

Nem mutathatom fel azt a kincset,
melyben tovább lép az ész és a név.
Az elmúlás maradt csak az enyém.

Még meg sem születhetett a remény,
a bölcs természet megoldást talált
egyszerűen ilyen lett a képlet.

Az idő könnyedén tovább lépett.
Hogy ha megmarad néhány gondolat,
amit gyermekemnek fogadhatnék

talán sok, de lehet, hogy semmiség.
Foszló álmokat kergetek csupán?
Nincs meg a kontroll, mely állj-t kiált?

A jelen egyszerűen lépést vált.
...És az életem válaszútjait
megjelölik homlokom ráncai...

SORSOM

HA MÁR

Ha már a szemednek nincs fénye,
akkor a lelked legyen fényes,
s a lét határozott küszöbén
szíved sohase legyen érdes.

Éljen benned a szellem fénye,
mint az érzelem és a tudás,
hisz a világi sötétségben
harcod nem vívja meg senki más!

Mert a küzdés örök lételem,
mint pataknak a zúgó habok,
mert hogy, akarni és hinni kell,
hisz így érnek el a holnapok!

A fény, amely mindig benned él,
tartást ad az emberek között,
s kísér az ismeretlen úton,
mert az akarás, mindig örök!

A mélység s a csúcs élted része,
ebben te sem vagy különleges,
hogyan kapaszkodsz meg a létben,
a kérdés ez, s ez sem végleges.

A jövőnek fordult akarás
ad erőt holnapod fényének,
s a tett lesz a meghatározód,
eleget tenni a reménynek.

Ha már a szemednek nincs fénye,
akkor a lelked legyen fényes,
s mutasd meg magad a világnak,
hogy mit tudsz és mire vagy képes!

MIÉRT

Tőlem még nem kérdezte senki,
engem miért ver a sors ökle,
miért sújt korbácsos kezével!
És miért nem ölel?

Hetedízigen mi volt a bűn,
mi volt az elkövetett vétek,
mit tettek a porladó ősök,
a vélt felelősök?

Miért fáj nekem a szembe fény,
hunyorgásra ítéli szemem,
tilt attól, ami a messzeség
a közel is elég?

Ki az, ki el tudja mondani,
miért bűnhődöm ártatlanul,
miért vált ilyen korccsá szemem,
ki törődik velem?

Ha arcomra leszáll az este,
ki lesz az, ki lámpást gyújt nekem,
ki óvja tétova lépteim
ki őrzi álmaim?

Fényesre kopott keresztemet,
újra felveszem hitetlenül
és az átkot tovább cipelem,
ez maradt meg nekem.

Mely isten az, mely ok nélkül bánt,
alig hogy megszülettem, büntet.
Mit vétettem én a világnak?
Maradjon magának!

FEHÉR BOT

Kezembe megálmodtam az elsőt,
ahogy hozzám ért bele remegtem.
Az álmodás nem adott több időt
és mégis tűrtem, bár mily kegyetlen!

Testemben megfeszült az idegszál
és nem érdekelt a madár dala
előttem nem ismert akadály áll,
és nem érdekelt az élet szaga!

Majd megkoppant a bot az aszfalton,
és visszhangját a kerítés veri,
amíg a város zaját hallgatom,
lábam a földet alig ismeri.

Izzadt homlokkal kudarcra várva,
a testem megtorpant a cél előtt.
mint, ki az utolsó percet várja,
Most igazán áldom a múlt időt.

Mindegy, hogy hirtelen ébredni kell,
mert meglévőt dicsér az ébredés.
látom a hajnalfényt, ahogy meszel,
hiszen ez is elég, bármily kevés!

Bár várok rá, de félem a semmit,
Az út, tudom, lassan odavezet,
Ez nekem fáj, nem érdekel senkit,
most még jó, hogy ez csak a képzelet!

NAPFÉNY ÉS ÁRNYÉKA

Járom az utcát, szemben a nappal,
lelkemben mára csöppnyi haraggal,
pedig tudom a düh fölösleges,
hiszen már nem a fény a lényeges.
Mert hát csak káprázat ez az egész,
s az élni akarás lett a merész,
csak azért is megyek, újra, s újra,
ez a próba, s az akarat útja.
Reggel is szembe megyek a fénnel,
szívemben tele örök reménnyel,
hogy tehetem azt, amit a sors adott,
nyitva a világra egy ablakot.
S megérezem a fény áldott melegét,
és a fénnel a házak tetejét,
s ha testemhez ér az árnyék íve,
felsejlik a kopott falak színe.
A fénynek háttal előttem az árnyék,
csalóka imbolygás, ami vár még,
de tudom, hogy e járt út az enyém
és megállok a járda peremén.
De alkonyba fordulhat ez a nap,
hisz minden perc egy győztes akarat,
a holnapom is egy bizakodás,
és nem csupán egy röpke álmodás.
Szemben a fénnel, vagy éppen mögötte,
a vakság békjóját töröm le,
enyém a múlt és enyém e század,
s megmutatom a jövőm a mának!

SOHA NE...

Soha ne szidd a sötétséget,
Inkább gyújts meg egy gyertyalángot.
Tiszteld a fényt, mint egy szentséget
És a világot másként látod!

A vak nem jár soha sötétben,
...neki mást jelent a „nem látok”
s ki azt hiszi, hogy jár a fényben,
lehet jó is, de lehet átok!

A fény a sötétet űzi el,
Mégis mindig eljön az este,
...ki nem lát, a fényre is fülel,
hisz nem lehet a sötét restje!

...Fény nélkül létezik a sötét,
árnyéka mégis van a fénynek,
az ember kinyújtja a kezét,
s a fény és árnyék össze érnek.

Nekem soha nem játék a fény,
Tisztelem, mint hívő istenét,
...talán ő az egyetlen remény,
...ha nem vesz körül a sok szemét.

Az életnek rejtett fénye van,
A sajátját hiszi az ember,
...én így mutathatom meg magam,
de nem járok becsukott szemmel!

HINNI KELL

Lehet, a szavaknak, most nincsen súlya,
lehet, a múlt is megkeseredett már
lehet, a kezed nem fogja meg kezem,
lehet, a szépre már csak emlékezem,

de hazudni nincs miért!

Lehet merni, kételkedni a szóban,
lehet akarni, amit más is akar,
lehet hinni, vagy nem, az igazságban,
lehet behunyt szemmel járni a mában,

de hazudni nincs miért!

Lehet mérlegelni, minden tettet, szót,
lehet keresni logikát is néha,
lehet véletlenre bízni a vágyat,
lehet a múltnak élni, és a mának

de hazudni nincs miért!

Lehet félni a mindennapi perctől,
lehet mérni a gyorsan múló időt,
lehet égni a rohanás tűzében,
lehet nézni, a fényt, mások szemében

de hazudni nincs miért!

Hinni kell, ha néha még oly nehéz is,
hinni kell, mert a szónak most, van súlya,
hinni kell, hogy nem csábít a kék szakáll,
hinni kell, akkor is, ha a látszat fáj,

de ...hazudni nincs miért!

Hinni kell, mint fáradt vándornak a fényt
hinni kell, a célt, mely mindig ívet húz,
hinni kell, hogy a harang értünk is szól,
hinni kell, hogy kellünk, kellünk valahol,

de ...hazudni nincs miért!

Hinni kell, akkor is, ha nincs már remény
hinni kell, ha nincs idő a szóra sem,
hinni kell, érezni a másik igazát,
hinni kell, tudni, hogy mindig van tovább,

de ...hazudni nincs miért!

Hinni kell, ha kell feltételek nélkül,
hinni kell, mert néha igen kevés a tett,
hinni kell, a valóság örök titkát,
hinni kell, mint a szerelem mámorát,

de ...hazudni nincs miért!

SENKINEK SEM

Senkinek sem vagyok a mása,
engem csak megszült az anyám
és nem várt harang zúgása,
brokát a palota falán.

Nem voltak fényes útjaim,
tetteim sem voltak dicsők
és voltak csöndes álmaim,
amit elmostak az esők.

A jászol anyám ágya volt,
és fényes csillag nélküli,
ha kértem csöndben válaszolt,
hisz ő sem volt rendkívüli.

Haltak őseim csendesen,
és a gyász csak nekünk jutott,
mindig túrtük keservesen,
felénk csak a bánat futott.

Majd a gének igazsága
állj-t parancsolt az időnek,
és az apám örök vágya
megmaradt a szenvedőnek.
Nem vagyok mása senkinek!
És nincs ki utánam jönne,
Az elmúlás már itt liheg,
én is eltűnök örökre.

BARÁTAIMNAK

Lassan összegzi az ember, hogy mivé lett.
S összerakja mind azt, amiért létezett.
Mert hát megtanulta értelmezni a szót,
tudja már értékelni a rosszat, s a jót.

Éltében volt olyan, amilyen lehetett,
formálta az idő, s csiszolta az éleket.
Volt, amikor vad volt, szinte könyörtelen,
s olyan is, hogy nem felelt meg a mérlegen.

Mert néha az életet összegezni kell,
és tudni azt, hogy mikor mi mire felel.
Feltárni a bűnt, ami mindig emberi,
az az igaz, aki mindezt felismeri.

Mindig a józanész az, mi tovább vezet,
de a szív adhatja hozzá az érzetet.
Ebben az egészben cselekszik az ember,
s megy tovább lehajtott, vagy felemelt fejjel.

Az, ki néha értékeli az életét,
s ha kellett megkeményítette jellemét,
most felétek üvölt ó, jóbarátaim
segítsetek éltem tétova útjain!

Tudnom kéne merre, az út hová vezet?
Mi az álom, és a valóság mi lehet!
Vajon vagytok-e még, kedves barátaim,
s tudtok-e segíteni szívem gondjain!

...Hogyha az ember megint új utat választ,
akkor újra tőletek várja a választ!
mert ti vagytok az igaz, s ha kell a mérce,
s a hűségetek a mindenséggel mérve.

Vajon szóltok-e még, ha rossz úton járok,
s szóltok akkor is, ha hazudnak az álmok?
Vajon biztos-e az az örök kézfogás
és nem csak egy elmúló képzel villanás?